

UN RECORT DE LA GUERRA

DE LA

INDEPENDENCIA.

Relació inscrita en lo llibre de defuncions del any 1808, de la Parroquia de Molins de Rey, per lo Rector que fou de la mateixa, Bartomeu Ráfols, Pbre.

LS quatre de Juny del any 1808, las tropas francesas enviadas al Principat de Catalunya per lo ambiciós Napoleon ab lo fi de apoderarse de nostre Regne de Espanya y havent entrat á la ciutat de Barcelona del modo més vil é inaudit, apoderantse de sas principals fortalesas ab engany y fraudulencia, guarnidas aquestas, y deixant al mateix temps las tropas necessarias pera subjectar al paysanatje en lo cas de sublevarse; lo dia 4 y 5 de Juny, lo restant del exércit de Duhesme (general en gefe d' aquellas tropas) hisqué en duas divisions, la una manada pel general Chabrans que prengué la direcció per la carretera de Valencia dret á Tarragona, y l' altre pel general Schwartz per la carretera de Madrid dret á Manresa.

Al arribar aquesta última divisió al Bruch, ó en las cercanías de aquest poble, lo paysanatje catalá ab aquellas demostracions de que 's feya mereixedora la vil tropa del usurpador Napoleon. los hi feu las més finas expressions de la amistat que 'ls hi professava.

Comensá á saludarlos ab pólvora y balas infundintlos hi tal terror y esporugüiment que 'ls obligá á suspendre sa marxa.

De continuo se anava reunint més y més gent á n' aquest lloch, de tal manera que las salvas del foch que 'ls feren durá molta part de

la tarde del dia sis de Juny, la nit següent y part de la matinada immediata, sens deixarlos descansar un moment sisquera.

Satisfets que estigueren los francesos de tanta cortesía, resolgueren regresar á Barcelona en la matinada del set, acompanyats sempre dels somatents catalans que com á braus los empaytaván vorejant la falda del Montserrat fins á Esparraguera ahont los deixaren per causa de la obscuritat de la nit; si bé que en aquesta població y demás del tránzit se encarregaren de saludarlos á son pas, obligantlos á saltar barricadas y á rebre refrech d' aygua calenta, trastos, mahons, teulas, banchs, vigas y altres projectils que per las finestras, terrats y teuladas los hi enviavan.

Martorell y Sant Andreu de la Barca, poblacions no menys atentas coronaren los turons dels termes respectius, immediats al camí real pera férlosi salva de escopetadas y donálshi aixís testimoni de son afecte, qual cortés exemple següiren los habitants de Pallejá y Sant Vicents dels Horts, acompanyats de molts y diferents subjectes de las demás poblacions del Llobregat. ¡Quin pler donava 'l veurer que tot-hom se desterraba pera obsequiarlos!

Cansada ja aquesta tropa forastera de tant honrós recibo, y desitjant evitar tant molestas demostracions del paysanatje catalá, encara que fatigats arribaren al pont de Molins de Rey, y considerant que allí no hi arribarian los projectils que los del Plá del Llobregat los etzibavan, feren alto pera descansar, y pera referse de la falta d' aliment que havian patit en la jornada antecedent, resolgueren enviar per aixó y lo segur descans uns quants soldats de caball á preguntar al poble si 'ls volia admetre y donarlos alguns quéviures, á qual sollicitut avans que aquells hostes la fessen, respongueren los paysans á escopetadas. ¡Qué satisfets no s' entornaren de semblant recibo los nuncis cavallers!

Son general á vista de tanta cortesía com los hi tingué eixa població de Molins de Rey, no pogué pas desentendrers de ordenar que del centro de la columna del exércit francés, bisqués una secció d' artillers ab canó y obús á fi de correspondrer á tant atenta demostració.

Posaren eixas flautas sobre 'l pont del «Rech» dirigint sos disparos á la població y alturas circunvehinas que estavan coronadas de paysans aprestats pera sa defensa.

Retirárense ab aquesta resalutació los paysans de la miranda, y los gabatxs cansats, considerárense duenyos del camp, si bé poch segurs en lo puesto de sa menció, y continuaren per aqueix motiu son camí fins á Sant Feliu de Llobregat, ahont reculliren quants bagatjes

¿PERQUÉ CANTAN LES MARES?

En lo piset més humil
del carreró de la Cera
canta una mare gentil,
com aucell en primavera.

Canta una hermosa cansó,
la del Infant y la Dida,
tot abraçant l' infantó,
que les llágrimes oblida.

Son espós està ferit
ajagut en una estora,
ahir venguèren lo llit
per traure la fam á fora.

De flassades y llansols
fa deu dies que no 'n tenen;
un los en resta tan sols,
que empenyarán, si no vénen.

Per menjar no tenen res.
per cremar ni un brot de llenya;
com no s' ha d' encendre més,
lo fogó també s' empenya.

(Segueix un full més enllà.)

la vista á la mia amada parroquia, vaig veurer ab l'ánima abatuda y 'l cor traspasat de dolor que tolas las casas vomitavan fum y flamas, é inferint d' aixó lo que no creya succehis, fou tanta la pena que inundá mon esperit, que de sentiment creya morirme. La casería de aquesta població no representava altre imatge que la que Ovidi expressa en una de sas Elegias: *Hæc facies Trojæ cum caperetur, erat.*

Per copia,

RICART G. RIERA.

Molins de Rey, Juny 1808.

Creu aprop de Sant Feliu, fent alardes de valents y nostres defensors impertèrrits y plens d' entussiasme per sa Independencia los enviavan tal seguit d' escopetadas que 'ls ocasioná moltas baixas.

A pesar de tant gloriosa resistencia com feren los catalans, no podém negar, com tots nos ne podém fer càrrech, que nostres defensors eran gent inexperta é ignorant del art de la guerra, al pas que tenian gran coratge y esperit; insubordinada per no tenir qui los dirigís y subjectés á las reglas que 's deuen guardar per una perfecta disciplina militar; faltats quasi en un tot de provisions de boca y guerra, y molts d' ells sens las armas competents pera sa defensa; y essent aquestas y altres faltas, grans ventatjas pera las invasoras tropas francesas.

Devant de tant enérgica y ferma resistencia, determinan los generals francesos en la matinada del dia deu de Juny, posar sas tropas en forma de batalla y envestir á tota costa á nostra gent y tréurels de las posiciones que ocupavan; aixís fou, y d' aquí resultá desseguida la trágica ruina, crema y robo universal d' aquest poble.

Entraren que serian aprop de las set del matí los satélits de Napoleón com á tigres rabiosos per veurers inquietats de las balas dels paysans y ab crits horrorosos semblants als udóls dels llops famolenchs, y ab gran burgit d' escopetadas y trompetas espantós, inunden tots los carrers y plassas d' aquesta vila, matant ó degollant ab las balas y punxas de las bayonetas tot sér vivent que á son pas s' opo-sava, fins los pohres animals que espavorits s' anavan á escapar de las unglas d' aquells ancells de rapinya. Derraman tot lo vi de las botas y l' oli de las gerras, sembran per terra tot lo grá de las casas, roban lo que més los agrada, malmeten lo que no volen ó no poden emportarsen, forsan las portas del temple, estellan las imatges, taulas y altars, roban tot lo sagrat tresor, profanan las Hostias consagradas, é incendian quasi tots los edificis de la població, matant quants habitants boy confiats s' havian quedat y mossos de las casas encarregats de sa custodia.

La ignocencia no fou d' ells respectada, la justicia no coneguda, la incontinenencia desfogada á manera de salvatjes, no quedant intacte cap dona per vella que fos, á no ser que Deu la conservés ó deslliurés per un miracle. Es indescriptible lo horror y espant que causava semblant tragedia.

Haventme jo, estimats successors, escapat per una singular providencia del Senyor, corrent lo que apar increible, més de mitja hora contínua, descansí reventat en una altura elevada, y desde allí girant

trobaren pera transportar los ferits al hospital que tenian establert en Barcelona.

Descansaren al fi com Deu va ser servit en aquesta població de Sant Feliu, y recordantse de las passadas atencions, y temerosos de que no se 'ls tornessen á repetir, doblaren guardias y centinellas que miravan sempre al hort y á la vinya.

Quant hagueren ja fet un bon rato de descans, continuaren sa ruta á Barcelona, y pera allí aprop, los hisqueren á rebrrer sos companys pera felicitarlos de lo magnífich succés de son viatge; ¡Qué de cosas los hi digueren! ¡Qué admirats no quedaren de la cortesia dels catalans! ¡Qué atónits al veurer que 'ls camaradas no 's podian sostenir de cansats y abatuts!

Las bonas informas que aquestas tropas exploradoras donaren dels catalans á las que custodiavan la captiva Barcelona, encengueren sos desitjos de coneixer son carácter y correspondrerlos, particularment als habitants de Molins de Rey, que quasi á la fi de son viatge los havia rebut tant bé.

Ab breu temps, sapigué tot Catalunya lo bon tracte que 'l poble del Arbós y poblacions confinants del Llobregat havian tingut y fet als *esmolets* y emulant son exemple y prevenint per altre part sos desitjos y ganas de correspondrer, acudeixen á manera de un torrent caudelós de totas las parts en ajuda d' aquestos heróichs compatriotas pera acompanyarlos en la repetició d' aquells obsequis que sens dupte voldrian ferlos. En efecte lo succés correspongué á las esperansas de Catalunya.

Lo dia vuyt del ja referit mes de Juny ordenan los generals francesos pendrer novas tropas de refresch, á fi de que 'ls que havian tornat del Bruch y Tarragona poguessen descansar de sas pesadas marxas; forman un brillant exércit y partintlo en dos alas, marxá la una envers Sant Boy de Llobregat, y l' altre á Molins de Rey pera donar las gracias al paysanatje catalá que animós per la defensa de sa Religió, Patria y estimat Rey allí 'ls aguardava.

Tant bon punt comensavan aquells conquistadors de las fredas regions del Nort á traurer lo nas sobre la pujada del poble de Sant Feliu per la part que mira á Molins de Rey, quant desseguida foren saludats per alguns ínclits defensors de nostre país donantlos á coneixer á escopetadas la benevolencia y amor que 'ls hi professavan.

Varias y diferents partidas d' aquellas tropas francesas acometeren ab ímpetu als paysans, envestint ab gran furor dret á Molins de Rey pel mitj del camí real; altres pujavan los turons del terme de Santa

L' infantó no té bressol,
la mare no té cadira,
mes canta com rossinyol,
peró son marit sospira.

¿Perqué esposa del meu cor,
perqué tan alegre cantas,
quan jo conto ab gran tristor
mes penes ¡ay! que son tantes?

De tant com á casa he vist,
joyes, mobles y moneda.
sols la creu de Jesucrist;
tan sols la creu nos en queda.

May més podré treballar,
sempre creix ma malaltia,
jo me 'n vaig cap al fossar
y ¡ay! hi vaig ab companyia!

Y nostre fill ¿qué farà,
tot solet, sens pare y mare?
¿per ell un arbre hi haurá
que ab lo seva ombra l' ampare?

¿Y tu cantas? Válgam Deu!
¿Vols que ma pena s' ignore?
¿Perqué cantas, amor meu?
—Perque 'l nostre fill no plore.—

J. VERDAGUER, Pbre

INTIMA

¡Per qué, si tot sonriu y l' armonia
enllassa, oh tendra aymada, 'ls nostres cors,
de tos ulls y dels meus, hermosa nina,
dos llágrimas devallan de tristor!

¡Per qué, si encés caliu als dos alena,
y ab vida dolsíssima 'ls enclou,
dels dos ne brolla un fons sospir de pena,
indefinible, inmensa, que 'ls conmou!

¡Perqué, pensant abdos quant prest arriba,
après la primavera 'l trist hivern,
anyoransa sentim d' un' altra vida,
en que lo nostre amor renasca etern!

EMILI TARRÉ.

APARICIÓ

(VALENCIÀ)

Oh, tú, la que callada, de la boyrosa nit
Allá en les altes hores,
Sortint de l' ombra negra, t' acostes á mon llit,
Díguesme, ¿per qué plores?

Falaguera mitj-riure yo en altre temps t' he vist,
T' he vist mitj-riure alegre;
Y tú vens plorant ara, y ara el teu semblant trist
Cubrix un núbol negre!

Y barrant va eixe núbol el teu confús contorn,
Y 't veig fosca lluntana;
Y apareixes més tart, y t' en vas més enjorn...
¿No eres més que ombra vana?

—¿Ya sents, oh poeta, que en lo teu front brulent
La meva má se posa?
¿No escoltes lo que 't parle, ó creus que es joch del vent
Esta veu misteriosa?

Yo soch la Poesía, soch l' Amor, l' Esperit,
Yo soch la teva dama;
Yo soch aquella espurna que vá encendre en ton pit
Pura y eterna flama.

LA RENAIXENSA.—Any XVI.

Yo 't vaig obrir dels sonmis l' encantat horizont
Ab mes mans carinyoses;
Yo 't vaig donar les ales dels àngels, y el teu front
Vaig coronar de roses.

Yo en los ulls d' una verge mon resplandor plassen
Pera tú vaig encendre,
Y com flor matinera, yo á ton amor naixent
Vaig obrir son cor tendre.

¡Y perquè á ton deliri son cor ya no respon,
Ductes y et desesperes!
En lo mon me buscares; home, damunt del mon
Roden altres esferes.

Ductes porque la veu que 'n ton ouit vibrá
Tan dolça, ya no escoltes;
Ductes porque no pot acariciar ta má
Les seves trenes soltes...

Y 't queixes de no vorem: ¡ah, vorem tú no vols!
¡Els ulls á la llum tanques!
Yo vinch, y á ton front térbol lleven del mon la pols
Les meves ales blanques.

Yo en tos llabis, que amarga la vida, pose mel;
Yo de flors te corone;
Y quant et desesperes, alce els teus ulls al cel,
Y llágrimes els done.

Tú per lo mon me busques, y yo del mon no soch;
Ningú ahont me 'n vaig me alcanza:
Yo vinch d' allá ahont s' en volen els teus sospirs de foch,
D' allá ahont viu la esperança.

Yo no soch mes que una ombra, que ve y torna y s' en vá;
Mes tú en lo cor m' escoltes;
¿Qué 't cal que enjamay puga acariciar ta má
Les meves trenes soltes?

Yo sols me deixe vore, com un ensomni d' or,
Del amant y el poeta;
Mes ¡ay! que pera vorem ha de ser pur el cor,
L' ànima ha de estar neta!

Del fanch negre del mon neteja l' esperit,
Y es romprá 'l núbol negre
Que 'm roba ara á ta vista, y al costat de ton llit
Riure 'm vorás alegre.

TEODOR LLORENTE.

ALS CATALANS

Si volem refer tot d' una
lo casal, tornat mitj runa,
de la Patria que ayma 'l cor;
si volem salvar la terra
patrimoni de la avior,
sens alsarns en só de guerra
pot lograrho 'l nostre amor.

Pot salvars' la Patria aymada
sent de tots ben anyorada,
sent nostra honra son rescat,
y esmentant la noble herencia
que una rassa 'ns ha llegat,
tenir fam d' independencia,
tenir set de llibertat.

Recordant qu' es nostra mare,
anhelar que porti encara
la corona com avans
y á tornarli si li han presa
tots units com á germans;
¡que hi hagués per tal empresa
dos mil-lions de catalans!

Dos mil-lions que tots á l' hora
á un sol crit de *via-fora*,
desde l' Ebro al Pirineu,
fent tramir lo plà y montanya
ab sa atronadora veu,
li diguessin á la Espanya:
¡Volem tot lo que se 'ns deu!

Que se 'ns torni 'l que era nostre;
que no se 'ns escupi al rostre
ni se 'ns vagi així ultratjant,
puig tenim ben noble historia
y encara 'ls cors inflamant
en nosaltres la memoria
de Don Jaume está imperant.

Y tu, rassa castellana,
si vols ser nostra germana
si fidels vols que 't siguém
si al devall d' una bandera
vols que tots nos apleguém,
júrans una amistat vera
com nosaltres te jurém.

Júrans lo guardarns efecte,
jura á nostras lleys respecte
y 'ls que així ab tu encaixarán
may cobarts temis que sigan
que al perill prest volarán:
los penyals del Bruch que ho digan
ó be 'ls murs de Tetuan.

De Cervantes lo llinatje
que joyós de son llenguatge
no 'ns lo imposi ab fer orgull;
nostre cor que ayma sa parla,
per ser seva, es la que escull
y no envá van enjoyarla
Ausías-March y Ramon Llull.

Del treball seguim la estrella,
jürans donchs també, Castella,
que 'ns seràs sempre lleal;
si tu sols ets llauradora
no 'ns apaguis lo fornal
ni 'ns prenguis la llansadora
que 'ns ofereix l' honrat jornal.

Y per fi jura ab noblesa
que 'l Dret nostre, ab sa puresa,
mantindrás eternament;
mes ay: guardat si ab malicia
lo jurat trencas vilmement
que per fer llavors justícia
ja hi ha un Deu omnipotent.

Catalans: La Patria aymada
si volem veurer salvada
ajuntemnos al plegat,
y esmentant la noble herencia
que una rassa 'ns ha llegat,
tingam fam d' independència
tingam set de llibertat.

Y diguem ben alt á Espanya:
Nostras barras acompanya
ab las torras y 'ls lleons,
mes ab honra deixans viure
al devant de las nacions,
que sent fills d' un poble lliure
no volem portar grillons!

AGUSTÍ VALLS Y VICENS.

Barcelona, 31 Mars de 1886.

CORRANDA ROSSELLONÉSA

CANTADA Y BALLADA

CHOR

Lo rosa naix ab son espina;
A vegadas també la nina.
Aquell aviat ho veurà
Qu' aquestas rimas cantarà.

La minyona que 'm desespera
Deu ser nada en la primavera,
Y sa mare havia envejat
La més bonica flor del prat.

Canta tan fresch com la cardina,
Que certament fou sa padrina,
Y comparada ab altre aucell,
Es lleugera com passarell.

De sa graciosa esbeltesa
S' admira 'l port ple de noblesa;
Son encarnat, present de Deu;
Té color d' alba sobre neu.

Los ulls son blaus, negras las cellas
Així com alas de cornellas;
Lo coll te la blancor de llet,
Y cada galta son clotet,

Los raigs que llansan sas parpellas
 Los ha robats á las estrellas:
 Ells abrasáran, ó dolor!
 Lo foch de mon cruel amor.

L' orella, fina, es aixerida;
 Lo peu, menut, no troba mida;
 La ma tampoch, y 'ls seus cabells
 Coronarían vint clatells.

Confesso no esser prou poeta
 Per dir l' encant de sa boqueta.
 No, may cirera, may clavell
 De sos llabis tindra 'l vermell.

Y sos rosats grans de magrana
 De mossegarhi donant gana!
 Mirau: sos esclafits rients
 Los mostran ab sas blancas dents.

No 's pot negar; es maravella
 En sa bellesa, la donzella;
 Mes, tal la rosa en sa frescor,
 Te son espina... no te cor!

Tampoch será mon esposa.
 Mon amor vol nina amorosa,
 Que tendra herbeta val millor
 Qu' una espinosa guapa flor.

UNA VEU

Quan l' amorós diu d' una nina
 Que no te cor, qui n' endevina
 Qu' es ben segur ó lletj ó vell
 Y que la nina no vol d' ell! (1)

RIURE GENERAL:

Ah! ah! ah! ah! ah! ah! ah! ah! ah!

PERE TALRICH.

(1) Esta última copla y 'l Riure que la següeix deuen ser repetits pel chor,

NIU D' AMOR

Hermosa caseta blanca
que sempre l' alba 't sonriu;
reseret 'hont trau florida
l' esperansa de mon pit;

Gentil bres que n' has bressadas
mas il·lusions més gentils;
¡Deu te quart, caseta blanca!
¡Deu te quart, amorós niu!

Avuy torno altra vegada
rublert d' amorós desitj
l' esperó d' amor m' enmena
y 'l no viurehi lluny d' aquí.

Encar com avans l' aucella
deu saltironar gentil;
y pels tarongers ombrívols
deu cantá 'l rossinyol fi.

Aquell que de ma estimada
aprén las notas sutils
y canta, quan sent que calla
y calla si l' ha sentit.

¡Oh! no ho sabs, no ho sabs, caseta,
no 'l sabs, no, l' amor que 't tinch,

santuari de mas ditxas
sempre hasurada per' mí.

Que bella, que bonicoya
per cop primer avuy t' he vist'
si no hagués sabut 'hont eras
l' olor ja m' ho haguera dit.

Aquell olor de violetas
y de tarongers florits
que com l' alé de m' aymia
embauman horta y jardí.

Desde 'l cel te il·luminava
la lluna ab tot son encís,
pels vidres de ta finestra
trencant, sos bells rajolins.

Y la brisa murmurantne
mots d' amor, d' en niu en niu
removia 'l llarch fullatge
del claveller carmesí.

Voltada d' aquell silenci
sant, misteriós, sublim
que arrenca del fons de l' ànima
entre 'ls recorts, los sospirs.

Que al creient de Deu li parla
dels pares al orfe trist
dels fills perduts á la mare
y de ma estimada á mí.

¡Que bell era contemplarte
sabent que ab somnis de nin
dormia ma ben aymada
rera 'ls clavells carmesins!!

FERRÁN AGULLÓ Y VIDAL.

CRIT SUPREM

¡Catalunya! pàtria amada,
Dolsa pàtria de mon cor!
Dona alé al crit de dolor
Que m' arranca la fiblada
D' eixa aresta qu' ha clavada
En ton pit, ton opressor!
Siga éll crit d' independència,
Crit supréu d' amor y fé,
Crit del mártir que sosté
Los drets sants de sa consciencia:
¡Sóls l' esclau óu la sentència
De sa mort, sense dir ré!

Quan Castella necessita
De ta sang ó tos millions,
De pregarte á jonollons
No 's descuyda, ni 't se irrita,
Que, qui captá, no 's limita
A exposar justas rahons;
Més, després... Si digne y noble
Li demanas llibertats

Per tas vilas y ciutats,
Pá y treball pera ton poble
Quins fills sempre, ab ira doble,
Vá delmant, fentlos soldats;

Mes, després... Si los ulls giras
Als gays temps de l' avior
Pera dirli que ab dolor,
Tos furs sants engrunar miras
Ab tas lleys, quinas guspiras
A ta llar donan calor;

Mes, després... Si fent memoria
Dels exemples del passat,
Dius que als fills has ensenyat
Mot per mot ta honorada historia,
Que rebrota ab nova gloria
Ab la parla que 'ls hi has dat...

¡Ay de tú y de tot lo teu!
Puig, llavoras, indignada
La veurás ¡oh pàtria amada!
Contra tú aixecar sa veu
Tot manant, d' una plomada,
Ferte morir devant seu...

Mes... ¡no temis! obra y calla;
Rescabala 'ls jorns perduts;
Regenera tas virtuts,
Pensa, canta, ora, travalla;
Ves teixint nova gramalla
Y... ¡anys que 's contan, son minuts!

Y quan ja rejoyenida,
Y quan ja ton noble cor
Bategui ab forsa y vigor
Sentintse la nova vida
Que á la redempció te crida...
Fent estremir al traydor.

—Fes que desde dalt la serra
—Baixi ¡oh pàtria! un crit al plá:
Qui no parli en catalá
Ebro enllá, empénylo y desterra:
¡Qué sols visca en nostra terra
Qui bé sab guanyarse 'l pá!

Y 'l fill teu que 'n aquell dia,
Per escut no 't dongui 'l cor,
Considéral com traydor
A ta causa, mare mia:
¡Deu dels cels! malehit sia
Si un n' hi há que 't fasse 'l sort!

JOSEPH M.ª VALLS y VICENS.

1885.

A UNA DONA

Jo anava per lo món, igual que l' ona
d' assi y d' allà pels huracans portada
sens nort, sens guía, sense platja amiga
que volgués en sa arena arredossarme.

Mes ¡ay! que te vegí y desde llavoras
vers á tu sempre més ha anat ma planta;
com l' ona per un vent constant moguda
sempre camina á la mateixa platja.

Y tu 'm cregueres quan mon plant sentires
y tu 'm volgueres, y me vols encare
y quan jurí que sempre t' aymaria
que sempre m' aymarias tu 'm jurares.

Y llavors jo vaig rebre de tos llavis
un bes de foch que vaig senti en mas gallas
com sentir deu la flor al rey del dia
que nova vida dona ab sas ratxadas.

Avuy, tinch set d' amor y vull, oh dona,
esclau de ta hermosura, ubriacarme
ab ton esguart diví; que en tas carícias
he trobat lo conhort que en va cercava.

Tu m' ofereixes un nou món, ma vida,
que te tos ulls hermosos com á astres
y que roda y volteja, mogut sempre
per nostre pur amor, per entre 'ls ayres,

prenyats de besos y sospirs, aromas
de l' insencer de nostras duas ánimas,
y jo la vida d' aquest món ánsio,
la vida d' aquest món, vedat pels altres.

TEODOR VIDAL.

Un jorn l' aubada va apuntar riolera
de blau de porpra y or enmantellada,
després eixí lo sol y la darrera
estrella de la nit restá eclipsada.

Per lo plá iumens que 'l Llobregat impera,
com en son bell palau hermosa fada,
llensá los raigs millors de sa carrera
lo sol, y quan al llach enmirallada

sa claror veyá, irradiant y pura,
son curs va deturar, mentres bebia
los raigs que reflectian á l' altura.

¡Ah! si un núvol volgués ab traydoria
amagarli lo llach, qu' es sa ventura,
desfet en pluja per lo plá cauria.

E. MOLINÉ Y BRASÉS.

